

pzazz

Leocadia (soms wil ik altijd naar zee)

COMP. MARIUS

Leve de herinnering

Lotte Ogiers

Gezien op 18 augustus 2022

Comp.Marius speelt deze zomer nog een laatste keer tussen de beelden van het Middelheim. De voorstelling 'Leocadia (soms wil ik altijd naar zee)' is, na een verblijf van tien jaar, immers het laatste wapenfeit van het gezelschap in het beeldenpark. Toeval of niet, maar de toneeltekst 'Leocadia' van de Franse schrijver Jean Anouilh viert de pijnigende en tegelijk helende kracht van de herinnering. Vol liefde blijven spelen, daar draait het om.

22 AUGUSTUS 2022

Waas Gramser en Kris Van Trier houden van de open lucht. Voor 'Leocadia (soms wil ik altijd naar zee)' nodigen ze ook Evelien Bosmans, Lukas De Wolf en Dagmar Dierick uit om de tragische liefde van een gebroken man met het publiek te delen. Want open lucht, dat betekent samenzijn. En spelen. De omgeving gebruiken zodat spel en speling samen scheppend zijn.

Voor het stalen beeldhouwwerk 'Beam Drop' van de Amerikaanse beeldhouwer Chris Burden staat het houten podium. Het publiek op de tribune. De zon op de top van haar kunnen. De spelers middenin.

Wanorde en orde, dat verbeelden de kriskras kruisende stalen balken van de installatie. In de verbeelding van Comp.Marius is het soms een woud, dan weer het vergezicht van de zee. Maar altijd tonen ze hoe het personage van Lukas De Wolf zich voelt: gespietst en gebroken na het verlies van zijn geliefde Leocadia.

Waas Gramser speelt een excentrieke barones die het lot van haar rouwende neef niet langer kan verdragen. Ook zij roept soms nog haar overleden echtgenoot aan. Omdat ze het verdriet kent, *re-enact* ze de driedaagse, maar hevige liefde van haar neef in haar parktuin. Het cafeetje waar hij samen met de weelderige Leocadia dronk, de *beachbar* aan het strand, de taxi en de ijsjeskar. Evelien Bosmans speelt de bijhorende obers en chauffeurs die ingehuurd zijn door de barones. Zij moeten de herinnering van de neef nog levendiger maken. Ze schenken dezelfde drankjes en geven dezelfde antwoorden als toen het verliefde paar er echt aanwezig was. De drie dagen blijven eeuwig duren en de neef zwerft rond in zijn gedachten. Theater doorkruist het leven.

Waas Gramser is niet te stoppen als uitzinnige, gekke barones.

Maar zelfs zo ebt het verdriet niet weg. De barones heeft nog een laatste, wanhopig redmiddel op overschot: ze laat een jonge hoedenmaakster vervellen tot de gestorven Leocadia. Actrice Dagmar Dierick schippert zo tussen het stadsmeisje Amanda en de wereldvreemde operazangeres Leocadia.

Geheel in stijl van Comp.Marius krijgt het overweldigende verdriet een komisch karakter. Waas Gramser is niet te stoppen als uitzinnige, gekke barones. Dagmar Dierick speelt gretig met de immense verschillen tussen de hoedenmaakster en de operazangeres. En niet alleen Evelien Bosmans, ook Kris Van Trier speelt verschillende rollen. Ze dragen papieren hoedjes met 'taxichauffeur' op de ene

kant, en 'ijsjesman' op de andere kant, of 'Hector' en 'Theofiel'. De acteurs bewegen de hoedjes snel om wanneer ze nu eens de één, dan de andere spelen. Soms twee, drie keer in één zin en snel achter elkaar. De chaos overheerst in de herinnering die eerst geordend is, en met het verstrijken van de tijd langzaam die orde laat varen.

Dat geeft de neef ook toe. Soms vergeet hij hoe zijn Leocadia eruit zag, wat ze zei en hoe ze sprak. Hij beveelt de jonge hoedenmaakster om zijn geliefde heel zorgvuldig tot leven te wekken, maar door de mist van zijn onbetrouwbare herinneringen heen, begint hij langzaam de échte contouren van een levende vrouw te ontdekken. Ze is hier, en echt, recht voor hem.

De spelers geven alles van zichzelf en soms te veel. Te enthousiast dondert Gramser van het podium, soms vergeet iemand tekst. Maar ook dit is deel van het dichtbij zijn: wanneer Dierick over een bij praat, stuift er toevallig een brommer voorbij. Ze neemt het geluid over in haar spel. Zonder te veel hulpmiddelen, soms met wat hulp van buitenaf, weet Comp. Marius ook nu weer de liefde voor het spel met het publiek te delen.

Simpel, puur theater. Met beelden. Het kostuum van de overleden echtgenoot hangt in een boom, bewogen door de wind die nu en dan zachtjes waait.

Een levende herinnering.